

Daniels bok – nummer hundre og femtini

Åpenbaringen av de tre englelige berøringene i Daniels syn: en profetisk åpenbaring

Jeff Pippenger

2024-03-26

I kapittel ti blir Daniel berørt tre ganger, og disse tre berøringene svarer til de tre gangene Daniel personlig opplever «mareh», synet. Den første og den siste tilsynekomsten var av Gabriel, budbæreren for Jesu Kristi åpenbaring. Gabriel er den som tar budskapet fra Kristus, som ble gitt Ham av Faderen, og overbringer det til profeten, som skal sende det til menighetene.

Men jeg vil kunngjøre for deg det som er opptegnet i sannhetens skrift; og det er ingen som står meg bi i disse ting, uten Mikael, deres fyrste. Daniel 10:21.

Gabriel vet at han er et skapt vesen, og derfor sa han uten omsvøp til Johannes i Johannes' åpenbaring at han ikke måtte tilbe ham.

Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbe ham. Og han sa til meg: Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, de som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd. Åpenbaringen 19:10.

Den som gransker profetiene, skal derfor forstå at grunnen til at Gabriel tilkjennegir at det ikke er noen over ham i forbindelse med det som «er oppskrevet i sannhetens skrift», har et bestemt profetisk formål. Når han påpeker det faktum at bare Kristus forstår Skriftene bedre enn han selv, utpeker han Kristus som «Mikael, deres fyrste». Men Mikael er ikke bare en fyrste; han er overengelen.

Men erkeengelen Mikael våget ikke, da han stred med djevelen og tviste om Moses' legeme, å rette en spottende anklage mot ham, men sa: Herren refse deg. Judas 7.

Alle tre berøringene er derfor engleberøringene, og de tre gangene Daniel opplever «mareh», synet, er det englelig. Den tredje gangen Daniel blir berørt, er det for å bli styrket, for tidligere, ved den andre berøringen, mistet han sin styrke.

Så kom det igjen en og rørte ved meg, en som så ut som et menneske, og han styrket meg. Og han sa: Frykt ikke, du høyt elskede mann; fred være med deg! Vær sterk, ja, vær sterk! Og da han talte til meg, ble jeg styrket, og jeg sa: Tal, min herre; for du har styrket meg. Da sa han: Forstår du hvorfor jeg er kommet til deg? Nå vil jeg vende tilbake for å stride mot Persias fyrste; og når jeg er dratt bort, se, da skal Greklands fyrste komme. Daniel 10:18–20.

Gabriel minner Daniel om at han var «kommet for å la» Daniel «forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager», da han spurte Daniel om han «vet hvorfor jeg er kommet til deg?» I samsvar med det han hadde undervist Daniel om de siste dager, sier Gabriel deretter at han så ville «vende tilbake for å stride mot fyrsten over Persia; og når jeg drar bort, se, da skal fyrsten over Javan komme.» Deretter begynner han den profetiske beretningen i kapittel elleve, som beskriver hva

som hender de hundre og førtifire tusen i de siste dager. Denne profetiske beretningen er plassert i sammenhengen av striden med «fyrsten over Persia» og «fyrsten over Javan».

Den faktiske historien mellom Kyros den store og Aleksander den store strakte seg over mer enn to hundre år. Men i det store jordskjelvet i Åpenbaringen kapittel elleve er de siste bevegelsene raske, og så snart det sjette riket er erobret av den falske kongen i nord, samtykker det sjuende riket, de ti kongene, representert ved Hellas, straks i å gi sitt rike til dyret.

På ett nivå brukes «mareh»-synet sju ganger i Daniels tiende kapittel. Vi har behandlet fire av disse sju gangene, og fastslått at den første henvisningen er at Daniel identifiserer at før Kyros' tredje år forstod Daniel synet. I de neste tre henvisningene identifiserer de tre berøringene ved hvert syn Daniels erfaring idet han våkner opp fra sorgen i de tjueén dagene. Hans oppvåkning til vekkelser er strukturert over den evige evangeliets tretrinnsprosess, og de tre trinnene er representert ved engler, selv om trinn nummer to er erkeengelen Mikael, han som oppreiste Moses fra døden og tok ham opp til himmelen.

De tre andre gangene ordet «syn» forekommer i kapittel ti, er det ikke «mareh», men «marah». «Marah» er hunkønnsformen av «mareh». Det betyr et syn, og kausativt et «speil» eller «speilglass». Nøkkelen til dets definisjon er at det er «kausativt». Det er synet av «åpenbarelsen», men det er forskjellig i sitt kjønn og identifiserer således et annet profetisk budskap. Slik dets definisjon av «speil» antyder, ser de som ser synet, en form for gjenspeiling. Dette er det elementet i ordet som er «kausativt». Definisjonen av et kausativt ord i sammenhengen med «marah» er dyptgripende.

Begrepet «kausativ» er knyttet til forestillingen om årsaksforhold eller handlingen å få noe til å skje. I språkvitenskapen, nærmere bestemt innen verbmorfologi, er kausativformen en grammatisk konstruksjon som angir at subjektet for et verb får en annen person eller ting til å utføre handlingen som verbet beskriver. For eksempel blir verbet «å lese» i engelsk kausativt når vi sier «å få noen til å lese». Her er det subjektet som får en annen person til å utføre lesehandlingen.

Kausativformen angir at subjektet er ansvarlig for å frembringe den handlingen som beskrives av verbet. «Kausativ» viser til den måten en handling eller begivenhet forårsakes på. De tre gangene Daniel bruker det hebraiske ordet «marah», forårsaker det synet som betraktes, at betrakteren blir forvandlet til det bildet han betrakter.

Og på den fire og tyvende dag i den første måned, da jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, løftet jeg mine øyne og så, og se, der var en mann, kledd i lin, og om hans hofter var det beltet fint gull fra Ufas. Hans kropp var som krysolitt, og hans ansikt som synet (mareh) av lyn, og hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter skinte som blankpusset kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en mengde. Og jeg, Daniel, så alene synet (marah); mennene som var med meg, så ikke synet (marah), men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Så ble jeg alene tilbake og så dette store synet (marah), og det ble ingen styrke igjen i meg; for min livskraft ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke. Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, falt jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden og mitt ansikt vendt mot marken. Daniel

10:4-9.

Ved slutten av de tjueén sørgedagene, som i de siste dager svarer til de tre og en halv dagene da de to vitnene ligger døde på gaten, ble Daniel plutselig gitt å se Kristi skikkelse, og Hans skikkelse er «som synet (marah) av lyn». Denne hendelsen, ved slutten av de tre og en halv dagene i Åpenbaringen kapittel elleve, frembringer en adskillelse, for «mennene som var med» Daniel fikk «[se] ikke synet (marah); men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet for å skjule seg. Derfor» ble Daniel «latt alene», men «mennene som var med meg [fikk se] ikke synet (marah); men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet for å skjule seg».

Synet som Daniel så mens han var alene, var det feminine, kausative synet som forvandlet Daniel til synets bilde. Forvandlingen ble fullbyrdet ved at Daniels menneskelige styrke ble tatt fra ham, og hans skjønnhet ble vendt til fordervelse.

Selve det kjød som sjelen tar bolig i, og hvorigjennom den virker, tilhører Herren. Vi har ingen rett til å forsømme noen del av det levende maskineri. Hver del av den levende organisme tilhører Herren. Kunnskapen om vår egen fysiske organisme burde lære oss at hvert lem skal gjøre tjeneste for Gud som et redskap for rettferdighet.

«Ingen uten Gud kan kue menneskehjertets stolthet. Vi kan ikke frelse oss selv. Vi kan ikke gjenføde oss selv. I de himmelske forgårder skal ingen sang bli sunget: Til meg, som elsket meg selv og vasket meg selv, forløste meg selv, til meg være ære og heder, velsignelse og pris. Men dette er grunntonen i den sang som synges av mange her i verden. De vet ikke hva det vil si å være saktmodig og ydmyk av hjertet; og de har ikke til hensikt å få vite dette, om de kan unngå det. Hele evangeliet består i å lære av Kristus, hans saktmodighet og ydmykhet.»

«Hva er rettferdiggjørelse ved tro? Det er Guds verk i å legge menneskets herlighet i støvet og gjøre for mennesket det som det ikke står i dets makt å gjøre for seg selv.» Testimonies to Ministers, 456.

Erfaringen av rettferdiggjørelse ved tro er Guds verk i å legge menneskets herlighet i støvet. Synet som fikk mennene som var sammen med Daniel til å flykte, var det «kausative» feminine synet av Kristi tilsynekomst, og umiddelbart etter at Daniels egenrettferdighet var lagt i støvet, ble de tre engleberøringene anvendt, som til slutt satte Daniel i stand til å bære budskapet.

I 1888 steg den mektige engelen ned med budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, slik det ble framstilt av eldste Jones og Waggoner. Den samme engelen steg igjen ned den 11. september 2001 med det samme budskapet om rettferdiggjørelse ved tro. Dette markerte begynnelsen på beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Ved avslutningen av beseglingen av de hundre og førtifire tusen blir budskapet ved begynnelsen gjentatt, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Den 11. august 1840 steg nettopp den samme engelen ned og begynte de tre trinnene som ble fullført fra 1840 til 1844. Disse tre trinnene begynte med bemyndigelsen av den første engelen den 11. august 1840, den andre engelens ankomst den 19. april 1844, og den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844. Denne historien var et forbilde på nedstigningen av den første av tre engler

den 11. september 2001, som ble etterfulgt av den andre engelen ved skuffelsen den 18. juli 2020, og dette avsluttes med den tredje engelens ankomst ved den snart kommende søndagsloven.

Ved avslutningen av denne historien, når Mikael stiger ned for å oppvekke Moses og Elia etter de tre og en halv dagene i død i gatene, slik dette er framstilt i Åpenbaringen kapittel elleve, og slik det også er framstilt ved Daniels tjuéeen sørgedager, stiger Kristus igjen ned. Han framviser først synet av sin herlighet, det syn som legger menneskets herlighet i støvet og frambringer en adskillelse. Når Daniel først er i støvet, og etter at Daniel er blitt forvandlet ved å skue det «kausative» feminine synet, blir han berørt av Gabriel første gang og stilt opp på sine skjelvende føtter.

Så stiger erkeengelen Mikael ned for å «oppvekke Moses» og rører ved Daniel for annen gang, noe som etterlater ham kraftløs, overveldet av virkeligheten i at han faktisk talte med sin Herre. Deretter kommer Gabriel og rører ved ham for tredje gang, og styrker ham til arbeidet med å være banneret i den snart kommende søndagsloven. De tre berøringene er symboler på de tre englene i Åpenbaringen fjorten, selv om de finner sted på én enkelt dag.

Opplevelsen av den første engelen omfatter Kristi tilsynekomst som lyn, det «kausative» synet som skiller, og den første berøringen som løfter Daniel opp av støvet fra hans menneskelige herlighet. Den første engelen besitter alle de tre trinnene som inngår i den første, for den representerer det første budskapet. Det er ikke tilfeldig at den første berøringen er nedtegnet i vers NI til ELLEVE.

Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, falt jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden. Og se, en hånd rørte ved meg og hjalp meg opp på mine knær og på mine hendes håndflater. Og han sa til meg: Daniel, du høyt elskede mann, gi akt på de ord som jeg taler til deg, og stå oppreist! For nå er jeg sendt til deg. Og da han hadde talt dette ord til meg, stod jeg skjelvende. Daniel 10:9–11.

Erfaringen av den andre berøringen, som ble meddelt av Kristus selv, forandrer Daniel fra å være ute av stand til å tale til å kunne tale med sin Herre. Ved den andre berøringen har Daniel ingen ånde, og slik fremstilles han her på det punktet som svarer til Esekiels første budskap i kapittel trettisju.

Og da han hadde tala slike ord til meg, vende eg andletet mitt mot jorda, og eg vart mållaus. Og sjå, ein som likna menneskesøner, rørte ved leppene mine. Då opna eg munnen min og tala og sa til han som stod framfor meg: Herre, ved synet har mine sorger kome over meg, og eg har ikkje halde att noko styrke. For korleis kan tenaren til denne min herre tala med denne min herre? For når det gjeld meg, vart det straks ikkje att noko styrke i meg, og det er heller ikkje pust att i meg. Daniel 10:15–17.

I Esekiels andre budskap skal et budskap fra de fire vinder blåses over benene, så de kan få liv og reise seg som en veldig hær. Utrustningen av denne hæren er framstilt ved den tredje berøring.

Så kom det atter en og rørte ved meg, en som så ut som et menneske, og han styrket meg, og sa: Du høyt elskede mann, frykt ikke! Fred være med deg; vær sterk, ja, vær sterk! Og da han talte til meg, ble jeg styrket og sa: La min herre tale, for du har styrket meg. Da sa han: Vet du

hvorfor jeg er kommet til deg? Og nå vil jeg vende tilbake for å stride mot Persias fyrste; og når jeg drar ut, se, da skal Javanens fyrste komme. Men jeg vil kunngjøre deg det som er opptegnet i sannhetens skrift; og det er ingen som står fast med meg i disse ting, uten Mikael, deres fyrste. Også jeg stod fram i mederen Dareios' første regjeringsår for å støtte og styrke ham. Og nå vil jeg kunngjøre deg sannheten. Se, ennå skal tre konger stå fram i Persia, og den fjerde skal være langt rikere enn dem alle; og når han ved sin styrke, ved sin rikdom, har vunnet makt, skal han hisse opp alle mot Javans rike. Daniel 10:18–11:2.

Budskapet som bringer de to vitnene til live i Esekiel kapittel trettisju, er islams budskap om det tredje ve, men linje på linje er budskapet som Gabriel identifiserer i fremstillingen av at Mikael reiser Moses opp og tar ham opp til himmelen som et banner, budskapet om De forente staters siste president. Det er budskapet om den sjette presidenten (det republikanske hornet) som ble drept i 2020, slik også det sanne protestantiske hornet var blitt det. I Daniels beretning førte oppstandelsen etter sørgedagene for det sanne protestantiske hornet videre til identifikasjonen av oppstandelsen til det republikanske hornet.

Sju ganger i Daniels tiende kapittel benyttes ordet «syn» eller «åpenbaring». Disse sju henvisningene betegnes med det samme hebraiske ordet, med unntak av at ordet tre av disse gangene står i feminin form, mens det de andre fire gangene står i maskulin form. Ettersom sju er fullkommenhetens tall, og kombinasjonen tre-fire som utgjør sju er et grunnleggende kjennetegn ved Åpenbaringsens bok, hvor de siste tre av de sju menighetene, og de siste tre av de sju seglene, og de siste tre av de sju basunene, særskilt skilles fra de første fire.

Daniels bok og Åpenbaringen er den samme bok, og i denne forstand er Daniel og Johannes det samme symbol for de siste dager. Synet av Kristus i kapittel ti er synet av Kristus i Åpenbaringen kapittel én.

I Åpenbaringen kapittel én hører Johannes en røst bak seg og vender seg om for å se ham som taler.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamon og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:10, 11.

Enten det er de tre berøringene i Daniels bok kapittel ti, eller det samme synet i Åpenbaringen kapittel én, eller de to budskapene i Esekiel kapittel trettisju, eller at Jesaja ble berørt med en glødende kull fra alteret, så identifiserer erfaringen bemyndigelsen av det endelige advarselsbudskapet, og dette budskapet begynner ved de to vitnenes oppstandelse i juli 2023. Daniel, Johannes, Esekiel og Jesaja representerer alle et sendebud som hører «røsten» fra de «gamle stier» bak seg, som spør: «hvem skal jeg sende?» Når dette sendebudet svarer: «her er jeg, send meg», blir han styrket og opphører sin røst, som en som roper i ødemarken. «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.»

Vi vil fortsette denne studien i vår neste artikkel.

«Ved den anledning som nettopp er beskrevet, meddelte engelen Gabriel Daniel all den undervisning han da var i stand til å ta imot. Noen få år senere ønsket imidlertid profeten å lære mer om emner som ennå ikke var fullt ut forklart, og på ny satte han seg fore å søke lys og visdom fra Gud. «I de dager gikk jeg, Daniel, og sørget i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg ikke i det hele tatt ... Så løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann som var kledd i lin, og om hans hofter var det et belte av fint gull fra Ufas. Hans legeme var også som krysolitt, og hans ansikt som synet av lyn, og hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter som skinnende kobber, og lyden av hans ord som lyden av en stor folkemengde» (Daniel 10:2–6).»

«Denne beskrivelsen ligner den som ble gitt av Johannes da Kristus ble åpenbart for ham på øya Patmos. Ingen ringere enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Vår Herre kommer med en annen himmelsk budbærer for å undervise Daniel om det som skulle finne sted i de siste dager. »

«De store sannheter som er åpenbart av verdens Gjenløser, er for dem som søker sannheten som etter skjulte skatter. Daniel var en gammel mann. Hans liv var blitt levd midt blant en hedensk hoffs forførelser, hans sinn tyngt av et stort rikets anliggender. Likevel vender han seg bort fra alt dette for å ydmyke sin sjel for Gud og søke kunnskap om Den Høyestes hensikter. Og som svar på hans bønner ble lys fra de himmelske saler meddelt for dem som skulle leve i de siste dager. Med hvilket alvor burde vi da ikke søke Gud, så Han kan åpne vår forstand til å fatte de sannheter som er brakt til oss fra himmelen.»

«Jeg, Daniel, alene så synet; mennene som var med meg, så ikke synet; men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg.... Og det ble ingen styrke tilbake i meg; for min skjønnhet ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke» (vers 7, 8). Alle som er virkelig helliggjort, vil ha en lignende erfaring. Jo klarere deres syn på Kristi storhet, herlighet og fullkommenhet er, desto tydeligere vil de se sin egen svakhet og ufullkommenhet. De vil ikke være tilbøyelige til å gjøre krav på en syndfri karakter; det som har syntes rett og skjønt hos dem selv, vil, i kontrast til Kristi renhet og herlighet, vise seg bare å være uverdig og forgjengelig. Det er når mennesker er skilt fra Gud, når de har meget utydelige forestillinger om Kristus, at de sier: «Jeg er syndfri; jeg er helliggjort.»

«Gabriel viste seg nå for profeten og talte således til ham: ‘Å Daniel, høyt elskede mann, forstå de ord jeg taler til deg, og stå oppreist; for til deg er jeg nå sendt. Og da han hadde talt dette ordet til meg, stod jeg skjelvende. Da sa han til meg: Frykt ikke, Daniel; for fra den første dag du satte ditt hjerte på å forstå og ydmyke deg for din Gud, ble dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld’ (vers 11, 12).»

«Hvilken stor ære blir vist Daniel av himmelens Majestet! Han trøster sin skjelvende tjener og forsikrer ham om at hans bønn er blitt hørt i himmelen. Som svar på denne inderlige bønningen ble engelen Gabriel sendt for å påvirke hjertet til Persias konge. Monarken hadde stått imot Den Hellige Ånds inntrykk gjennom de tre ukene da Daniel fastet og ba, men himmelens Fyrste, erkeengelen Mikael, ble sendt for å vende hjertet til den egenrådige kongen, så han kunne foreta en bestemt handling som svar på Daniels bønn.»

«Og da han hadde talt slike ord til meg, vendte jeg mitt ansikt mot jorden, og jeg ble målløs. Og se, en som lignet menneskenes sønner, rørte ved mine lepper ... Og han sa: Du høyt elskede mann, frykt ikke! Fred være med deg; vær sterk, ja, vær sterk. Og da han hadde talt til meg, ble jeg styrket, og sa: La min Herre tale; for du har styrket meg» (vers 15–19). Så stor var den guddommelige herlighet som ble åpenbart for Daniel, at han ikke kunne utholde synet. Da tilslørte himmelens sendebud glansen fra sitt nærvær og viste seg for profeten som «en som lignet menneskenes sønner» (vers 16). Ved sin guddommelige kraft styrket han denne mann av integritet og tro, så han kunne høre budskapet som var sendt ham fra Gud.

«Daniel var en hengiven tjener for Den Høyeste. Hans lange liv var fylt med edle tjenestegjerninger for sin Herre. Hans rene karakter og urokkelige troskap overgås bare av hans hjertes ydmykhet og hans anger for Gud. Vi gjentar: Daniels liv er en inspirert illustrasjon av sann helliggjørelse.» Sanctified Life, 49–52.